

kaster sig ud i et uafhængigt Liv i det Øjeblik, de er fødte? Skal Moderen lære sit Afkom at kende, maa dette selvfølgelig ikke forlade hende. Og saaledes maatte Naturen tage fat paa et nyt Arbejde: at lære Verdens Ungdom det fjerde Bud. Lad kun Blikket løbe hen over Dyreklasserne og se saa, hvor grundig den lærte dem denne Lektie. For Overtrædelse af Budet indførte den efterhaanden den strengeste Straf, som tænkes kunde, nemlig Dødsstraffen. Tag f. Eks. nogle af disse Børn og læg Mærke til Forskellen. Aureliaen eller den traadete Infusorie forlader Hjemmets Arne i samme Øjeblik, den fødes; rimeligvis har den aldrig set sine Forældre, i hvert Tilfælde fornægter den dem paa Stedet. Som en bedre Svømmer — thi Forældrene har ofte glemt at svømme — kan den ikke indhentes. Den vender Moderen Ryggen og foragter hende.

Lad os saa tage en Fugl. Den begynder godt nok, bliver hjemme i den første Ungdom, men bærer sig siden ad som den forlorne Søn. I nogle Uger bliver den roligt i Ægget, i nogle Uger bliver den — om ikke saa roligt — i Reden, og i endnu nogle Uger — men med tydelig Uro i Kroppen — i Nærheden af Reden. Den er noget af et Barn og den har noget af en Moder. Det tredje Eksempel er Mønsterbarnet — Pattedyret. Dette af Naturen velsignede Barn bliver hos sin Moder i Maaneder og Aar og forlader først Fædrenejhemmet, naar Opdragelsen er til Ende.

Maaske kunde Fysiologen, der ikke betragter Naturen med samme Øjne som Opdrageren, gøre den Indvending, at langt fra at være et Fremskridt er dette tvert imod en Tilbagegang. Naar Naturen i sin Barndom kunde fabrikere Dyr fiks og færdige i en eneste Time, er det saa ikke en Tilbagegang at maatte bruge saa lang Tid dertil? Naar man ser Forskellen mellem en Medusas frit svømmende Foster, der heltemodigt styrter sig ud i Livet i det Øjeblik, det kommer til Verden, og den hjælpeløse Killing eller den blinde Hvalp, ser det da ikke ud, som om Naturen havde sat noget af sin Skaberevne til? Hvorfor kan den ikke fortsætte sin oprindelige Metode at gøre sine Børn til Vandreredere fra første Færd af? Fordi dens Maal er etisk saa vel som fysisk. Ved at hæmme dem opdrager den dem, tæmmer dem og frelser dem fra et vildt, lovløst Liv. Disse omflakkende Fostre er som Banditter; deres Natur og Vaner maa ændres; ny Ord maa ind i Verden, Ord som Hjem, Kærlighed, Moder. Og denne umærkelige og langsomme Proces er de uundgaelige Forberedelser til den menneskelige Races Hjemliv. Set fra den etiske Side er der næppe noget mere betydningsfuldt end denne stille Fremvækst af Ømhed i en Verden med moderløse Børn og med barnløse Mødre.

Fra nu af kan Baandet mellem Forældre og Børn aldrig løses. En Slægt er vokset frem, for hvem dette Baand er en Nødvendighed. Hvert Barn, der bringes til Verden, maa have Føde, maa visse Timer af Dagen gaa i Moderskole og lære sin

Lektie, enten det vil eller ej. Ingen Pattedyrunge kan ernære sig selv. Den maa søge sin Moder, og Moderen — her har vi den fjerde Proces, som det er nødvendigt at dvæle ved — maa lige saa nødvendigt søge sit Barn. Paa den fysiologiske Side kaldes denne mægtige Drift Diegivning, paa den etiske er Navnet Kærlighed.

Ved Marie Monrad.

Af et Privatbrev fra Peking.

28. Maj.

Kære Fader!

Vi har i tre Dage boet i et Hotel (et sveitsisk Hotel, der ligger tæt ved den franske Gesandtskabsbygning) for at være sammen med andre Europæere. Hjemme var vi omgivet af lutter Kinesere, der viste sig saa fjendtlige, at min Mand maatte opgive at gaa til sine Forretninger.

I Morges vilde jeg netop foreslaa, at vi skulde vende tilbage til vort eget Hus, da vi fik at vide, at Bokserne havde ødelagt Jernvejen fra Peking til Tien-tsin, sat Ild paa Stationen og hugget Hovedet af Togføreren, der var en Europæer. I Hotellet her er Forvirringen stor. Man har anbragt en Stige, hvorpaa Kvinder og Børn kan naa over til den franske Gesandtskabsbygning, der er sat i Forsvarsstand.

Erlig talt vilde jeg foretrække, at Slynglerne angreb os, forudsat, at de vilde hugge os alle ned paa en Gang. . . . som det nu er, er det ikke til at udholde.

Hvad Morgendagen vil bringe, aner vi ikke. Dersom du ikke hører oftere fra mig, saa maa du vide, at vi alle er huggede ned. Thi hvis disse Bander tager fat for Alvor, vil ikke En blive i Live.

Kære Fader, tak for alt, hvad du har været for mig! Jeg sender dig tusinde Kys.

Din Datter

Dora.

(„La Fronde“.)

Parisernotitser.

Om den halvofficielle Kvindekongres i Juni finder adskillige af de fremmede, at den var mere fransk end international og mere præget af Mandsvilje end af Kvindehu. De tyske Damer siger, at mens de i London var de smaa, der maatte gaa i Skole hos de overlegne Englænderinder og Amerikanere, følte de sig i Paris som over for unge Rekruter, der trængte til Støtte og Hjælp.

Blandt de Spørgsmaal, der forhandles paa Kongressen, vakte intet saa megen Interesse som Faderens Stilling til det uægte Barn. De fleste holdt paa, at Faderen skulde bidrage

til Barnets Underhold, men samtidig, at det vilde stride for meget mod Landets Sæd og Skik om han skulde anerkende Barnet! Mme Pognon erklærede endog, at dette vilde være at gøre Moderen umyndig. Derimod forlangte hun, at Staten skulde underholde Barnet. Uden Tvivl vil Spørgsmaalet dukke op igen i September, da der skal afholdes en Kongres, som rimeligvis vil faa en mere radikal Farve.

Med Hensyn til Moderens Myndighed over Barnet forlangtes følgende Ændringer i Loven: Saa snart der er Tale om, at Barnet skal ammes af en anden end Moderen, sættes ud, anbringes i et Asyl for vanartede, gaa over til en anden Religion, gaa i Militærtjeneste, maa Moderens Underskrift forlanges lige saa vel som Faderens. Man forlangte ogsaa nye Love for Børns Afstraffelse i Stedet for de hundredeaarige Strafparagrafer for Børn, der findes i den franske Lovbog.

En heftig Meningsvekslen rejste sig, da Spørgsmaalet om Beskyttelseslove for Kvinder kom for. I Frankrig er man gennemgaaende imod disse. Helt modsatte Synspunkter blev ikke blot forfægtede, men fik ogsaa Udtryk i Resolutioner. Indtrykket af Forhandlingen var stor Usikkerhed paa dette Punkt.

Der arbejdedes som ved de fleste Kongresser paa en Gang i forskellige (5) Sektioner. Noget nyt var det, at Ordførere for alle Sektioner samledes i en Plenarforsamling, gjorde Rede for de vedtagne Beslutninger og stillede disse til Afstemning i Forsamlingen.

Byen Paris hædrede Kongressen med en Fest i Hotel de Ville, hvor Mænd og Kvinder af mange Nationer kappedes i Veltalenhed.

Man savnede i Paris den amerikanske Veltalenhed, der udfoldede sig saa glimrende i London. Vel var der adskillige Amerikanerinder til Stede; men enten disse talte et gebrøkkent Fransk eller deres eget Språk, maatte de henvende sig til en Forsamling, som kun forstod dem halvt, hvilket ikke var gunstigt for Foredraget.

Mens Kongressen i London, hvor Kvindesagen aabenbart er paa Mode, udgik ovenfra, ledet som den var af fornemme, betitlede og elegant klædte Damer, havde man i Paris den velgørende Følelse, at man stod over for arbejdende Kvinder, der fremlagde deres egne haardt erobrede Erfaringer. Diskussionen var i Paris mere levende end i London, hvor ikke blot Fore-

dragene, men ogsaa Indlæggene i Diskussionen var lavede i Forvejen.

Med Rette bemærker „La Fronde“, at de mange „Rapporter“ fra forskellige Lande paa en saadan Kongres virker trættende og langt hellere maa læses i Enrum.

Som et Resultat af Kongressen nævnes det, at ogsaa Frankrig rimeligvis vil slutte sig til det internationale Kvinderaad; og der veksledes venlige Ord mellem de franske Kvinder og Afsendingene fra Tyskland, hvor Raadet skal samles næste Gang.

Houten Clara.

Efter Henri Conscience ved Julie Meyn.

(Fortsat.)

Fjorten Dage var forløbne. Grevinden besøgte Vajsenhuset hver Morgen og ofte om Eftermiddagen. Hun talte og legede med Clara, frydede sig over hendes Musik og Sang og begyndte at lære hende det spanske Sprog. Barnet elskede sin Beskytterinde over alt i Verden; hendes Ømhed og hendes uskyldige Kærtegn bragte Grevinden til at glemme alt andet.

Greven var imidlertid ingenlunde tilfreds med, at hans Hustru tilbragte halve Dage i Vajsenhuset under det Paaskud, at hun i Forstanderinden havde fundet en gammel Veninde, hvis Selskab var hende usigelig kært. Foreløbig sagde han intet; men der gærede i hans Sind en Vrede og Mistillid, hans bestandigt tiltog.

Pludselig kaldte vigtige Anliggender ham tilbage til Spanien. Grevinden kunde ikke nægte at ledsage ham, skønt det var, som om hendes Hjerte skulde briste ved Tanken om at forlade Clara. Majmaaned var nu begyndt og med den Barnets Søvn-gængerperiode; Grevinden vilde den sidste Nat, hun opholdt sig i Antwerpen, nyde den Lykke at tilbringe en Stund hos sin Datter og høre sig kaldet Moder af hende, om det end kun var i Søvne. Alt, hvad baade Duennaen og Forstanderinden sagde om den frygtelige Fare, hun udsatte sig for, dersom Greven opdagede noget, var forgæves. „Jeg ved det, jeg ved det,“ sukkede Grevinden, „det er et Slags Vanvid hos mig, men jeg kan ikke betvinge det. Jeg maa have denne lykkelige Time, hvad det saa siden skal koste.“

Med uendelig Forsigtighed sneg de to Kvinder sig i Nattens Stilhed til Husets Port; et Øjeblik troede de at høre Støj fra Grevens Værelser og stod som lamslaede af Skræk; men da intet lod sig se eller høre, aabnede Duennaen Portlaagen, og de var ude paa Gaden. Vajsenhusets Port var uafloaset, Forstanderinden modtog dem og førte dem til den Trappe, paa hvis Trin Clara plejede at sætte sig, og som oplystes af en Lampe.

Skolen paa Tjasnaia Poliana.

Af

Grev Leo Tolstoj.

Oversat fra Fransk af Helga Westergaard.

VI.

Undertiden naar Timerne har været mange (det kan hændes, at der er indtil syv lange Timer paa en Dag), naar Børnene er trætte, eller det er Dagen før en Helligdag, hvor Vandet til Badet varmes hjemme paa Ovn, kan det ske i den anden eller tredje af Eftermiddagstimerne, at to eller tre Elever pludselig tager deres Hatter og stormer ud af Stuen uden at sige et Ord.

„Hvor skal I hen?“

„Hjem!“

„Men Sangtiden?“

„Børnene siger hjem!“ siger en anden af Eleverne og lister sig udenfor med Hatten i Haanden.

„Men hvem siger det?“ siger Læreren ærgerlig. „Bliv da du!“

Ind kommer en anden Dreng, forelegen, men med et oplivet Udtryk i sit Ansigt.

„Hvorfor bliver du?“ siger han i en gnaven Tone til Een, der i sin Tøven krammer sin Hue mellem Fingrene.

„Hvor kan Børnene nu være naaet hen? Maaske til Smedien.“

Og begge farer de ud ad Døren, idet de raaber: „Farvel, Ivan Petrovitch!“

Hvem er nu det blandt Eleverne, der først har bestemt sig til at gaa hjem? Hvordan har de fundet paa det? Det maa Gud vide. Hos hvem det egentlig er, at den første Tanke derom er opstaaet, vil du aldrig kunne

opdage. De har ikke aftalt det, de har ikke lagt Raad op om det, og alligevel har de taget den Beslutning at gaa hjem.

„Børnene gaar hjem!“ De smaa Fødder tramper paa Trinene; Eleverne farer af Sted, springer som Katte, falder i Sneen, indhenter hverandre i Løb og styrter skrigende hjemad.

Disse Optrin gentages en eller to Gange om Ugen. Det er pinligt og ydmygende for Læreren, der kun taa-ler dem, fordi de giver en saa meget større Betydning til de fem, seks, ja indtil syv Timer om Dagen, som Børnene ellers frivilligt og gerne følge. Naar disse Optrin gentager sig, kunde man maaske fristes til at anse Undervisningen for utilstrækkelig og ensidig; men man kan være ganske overbevist om, at den tvertimod er hverden slet eller resultatløs. Hvis Valget stille-des mig saaledes: Hvad er bedst, at der i Løbet af et helt Aar slet ikke forekommer et eneste

af disse Optrin, eller at de gentager sig omtrent hveranden Dag, da vilde jeg ubetinget vælge det sidste. Hvad mig angaar, saa er jeg henrykt, naar jeg ser det ske flere Gange om Maaneden i Skolen paa Tjasnaia Poliana. Til Trods for, at Børnene saaledes har fri Raadighed til at gaa, naar som helst de finder for godt, er Læreren Myndighed ikke desto mindre saa stor, at jeg nu for nylig frygtede for, at Disciplinen i Skolen, Timeinddelingen og Karaktererne, hvor let deres Vægt end var, dog skulde ende med at lægge Baand paa deres Frihed ved helt og holdent at fange dem i Skolereglernes Garn, som vor List havde sat ud for dem, og berøve dem Evnen til Valg og Indsigelse. Bliver de villigt ved at læse til Trods for den Frihed, de har, tror jeg, at Fortjenesten derfor ene og alene kan tilskrives de gode Egenskaber, som Skolen paa Tjasnaia Poliana er i Besiddelse af. Jeg tror, at man i de